

Jensen-Sønderup: Jeg ønsker, inden Lovforslaget forlader Tinget, at sige, at det har i ikke ringe Grad bedrøvet mig, at man fra Flertallets og Ministerens Side i den Grad har modsat sig de to Ændringsforslag, der var stillede af Mindretallet. Det, der for mig her har været det afgørende, er ikke de faa Tilfælde, hvor maaske nogle faar en noget større Understøttelse, end hvad der sammenlignet med mange andre Understøttelser kan siges at være berettiget, men det er det, at ethvert Middel, som man kan benytte til at fjerne den Misforstaaelse og den Uvillie, der er overfor Arbejdsløsheds-kasserne i store Dele af Befolkningen, skulde man gerne benytte. Jeg har Gang efter Gang haft Lejlighed til at tilbagevise den forkerte Opfattelse, at Arbejdsløsheds-kasserne i al Almindelighed bruges af Folk, som hellere vil leve af Understøttelse end af Arbejde. Jeg har — og det er jeg sikker paa vil blive erkendt ikke mindst af det Flertal, der nu har slaaet vore Ændringsforslag ned — ved mangfoldige Lejligheder vist, at det er ikke rigtigt. Selvfølgelig er der ogsaa blandt arbejdsløse braadne Kar, men det skal de mange andre ikke lide under. Men det bliver efterhaanden vanskeligere og vanskeligere at imødegaa dem, der møder med disse efter min Mening meget forkerte Opfattelser, naar de kan sige: Ja, men naar der nu var stillet et Ændringsforslag om, at man dog ikke kunde komme højere op end saadan og saadan, saa gik Ministeren imod det, fordi det ikke kunde administreres, og Flertallet gik imod det, fordi Ordføreren sagde med en hel Mængde Ord det og det og det, men bag ved det alt-sammen ligger naturligvis det, at de paa-gældende skal have meget større Understøttelse. Saa kan man, saa meget man vil, prøve paa at bortforklare det, men alene det, at man skal til at bortforklare det, er en Svaghed. Det gavner ikke Arbejdsløsheds-kassesagen, tværtimod, det skader den. Det skader de mange Medlemmer — og det er da heldigvis langt de fleste —, for hvem det er en Æressag at tage Arbejde, naar de kan faa det, fremfor at leve af Understøttelse. Den Side af Sagen ønsker jeg at fremhæve, for at den ikke skal forsvinde i de mange Ord, der har været talte om denne Sag.

Jeg erkender, at jeg bøjer mig ikke for

det Argument, at Bestemmelsen ikke kunde administreres. Jo stærkere man fremfører det, desto stærkere Vaaben giver man dem i Hænde, der — jeg vil ikke sige med Villie misforstaaer, men som har lidt vanskeligt ved at forstaa det gode i Arbejdsløsheds-kassesagen, for de vil sige — og med nogen Ret —, at naar det er saa vanskeligt at træffe Afgørelsen, maa der være en Mængde, der ligger oppe ved det Maksimum, som var foreslaaet i Ændringsforslaget; det kunde jo ikke blive vanskeligt, naar det kun var nogle enkelte. Men bortset fra, om det er faa eller mange, vil jeg hævde, at det ikke er rigtigt, at man ikke kan administrere med en Bestemmelse som den, der stod i det første Ændringsforslag, det, der havde ogsaa Flertallets Sympati. Jeg maa med den højtærede Formands Tilladelse citere en enkelt Passus i Vedtægterne for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse. Der staar i § 7, Punkt 12: „Den ugentlige Fortjeneste, som et arbejdsløst, understøttelsesberettiget Medlem erhverver sig ved midlertidigt Arbejde, divideres . . . med 5 Kr., og lige saa mange Gange, som dette Beløb gaar op i den samlede Fortjeneste, i lige saa mange Dage maa Medlemmet ikke møde til Kontrol og oppebære Understøttelse“. Jeg spørger: Er det ikke nøjagtigt det — ja ikke de samme Tal —, der var udtrykt i Ændringsforslag Nr. 3? Hvis Fortjenesten en vis Tid — indenfor en Uge altsaa — kom op over noget bestemt, skulde der ikke ydes et Tilskud; de paagældende skulde have Ret til den forsikringsmæssige Understøttelse, men heller ikke mere, for de øvrige Dage. Men naar man for den allerstørste af Kasserne, Arbejdsmændenes, den, hvor det, tør jeg vel sige, er vanskeligst at føre en virkelig Kontrol, kan have en Bestemmelse om, at hvis en Arbejder f. Eks. har Arbejde i to Dage — hvad der jo slet ikke er utænkeligt, men ofte er Tilfældet — og tjener 30 Kr. — 15 Kr. om Dagen kan jo godt tjenes af f. Eks. en Havnearbejder, han er Medlem af Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse —, saa giver det altsaa gennemsnitlig 5 Kr. om Dagen i den Uge, og saa kan han intet faa for de øvrige 4 Dage. Men naar man kan føre den fornødne Kontrol i de mange Tilfælde, der her vil være Tale om, kunde man ogsaa gøre det i de meget faa Tilfælde, der efter min Opfattelse vilde blive Tale om, hvis